

Hồi Thứ Bốn Mười Bảy

KHÍ HÙNG DŨNG SĨ VÔ SONG

Tây Môn Triều Ngọ ngồi xuống cạnh bên, thấp giọng nói:

– Hạng huynh, tình hình thế nào? Những mai phục độc ác kia hẳn đã bị Hạng huynh phá hủy không ít, Hạng huynh không sao chứ?

Hạng Chân mỉm cười:

– Không sao, tại hạ biết ba vị đã diệt sạch những “Tiễn huyết” bên ấy, còn ba mặt kia cũng phá hủy không ít. Khá lắm! À, chính các vị đã phóng hỏa ở phía sau Kim Bình Điện phải không?

Tây Môn Triều Ngọ ngơ ngác:

– Kim Bình Điện là nơi chốn nào?

– Chính là ngôi lầu cao to nhất nằm giữa Như Ý Phủ ấy!

Tây Môn Triều Ngọ gật đầu cười:

– Vâng, đó là kiệt tác của Lỗ Hào lão đệ. Chính vì phóng hỏa nơi ấy mà Lỗ Hào lão đệ mới bị hai tên khốn kiếp sát thương...

Hạng Chân vẻ lo lắng đưa mắt nhìn Lỗ Hào, thấp giọng hỏi:

– Thế nào? Có nghiêm trọng lắm không?

Tây Môn Triều Ngọ tiếp lời:

– Bên ngực phải bị trúng một kiếm, cũng may là chém ngang qua, nếu đâm thẳng có lẽ đã bỏ mạng rồi. Ngoài ra, trên vai còn bị đánh trúng hai chưởng, cũng may là không vỡ xương nhưng cũng sưng phồng lên ghê lắm...

Hạng Chân chau mày:

– Đi đứng có khó khăn không?

Lỗ Hào vội nói:

– Không hề gì... Hạng sư thúc, đệ tử hãy còn chịu được!

Hạng Chân gật đầu mỉm cười:

– Khá lắm, Lỗ huynh đã phóng hỏa bằng cách nào vậy?

Lỗ Hào toét miệng cười:

– Đệ tử có mang theo hai quả đạn lưu huỳnh, nhắm ngay ngọn đèn dầu trong ngôi lầu phía sau Kim Bình Điện ném vào, đạn lưu huỳnh nổ tung, dầu trong ngọn đèn lan ra, thế là lập tức cháy bùng lên...

Hạng Chân cười:

– Bọn họ thấy đều quynh cả lên, tướng đầu đã có rất nhiều người đột nhập đấy!

Tây Môn Triều Ngọ chột nhớ ra, bèn vội hỏi:

– Hạng huynh, những người bị giam trong Như Ý Phủ đã cứu thoát chưa?

Hạng Chân khẽ thở dài lắc đầu:

– Chưa, không tìm được chỗ giam cầm... Tại hạ đang dò la thì gặp phải mấy cao thủ của đối phương, giao chiến hết một trận...

Tây Môn Triều Ngọ bỗng hỏi:

– Hạng huynh nhất định đã thắng phải không?

Hạng Chân mỉm cười:

– Nếu bại thì bây giờ còn ở đây nói chuyện được sao?

Tây Môn Triều Ngọ chơm chớp mắt:

– Đó là bọn nào vậy?

– Lão lục “*Hồng Tâm Xích Đởm*” Tư Đồ Anh và lão thất “*Hồng Chưởng Toàn Phong*” Nhĩ Thái trong Trường Hồng Thất Tuyệt cùng với “*Ma Điện Tử*” Chung Phù...

Tây Môn Triều Ngọ trở mắt:

– Hạng huynh đã giết hết bọn họ rồi ư?

Hạng Chân cười:

– Chẳng lẽ trong lúc gay cấn thế này mà Tây Môn đương gia còn muốn tại hạ nường tay sao?

Tây Môn Triều Ngọ đầy vẻ khâm phục gật gù:

– Hay lắm, Hạng huynh quả là cao minh. Mẹ kiếp, bọn Trường Hồng Thất Tuyệt xưa nay rất là cao ngạo, chẳng xem ai ra gì cả. Tuy nhiên, bản lĩnh của họ cũng hết sức ghê gớm. Mỗi người đều có sở trường riêng, nhất là “*Hồng Tâm Xích Đởm*” Tư Đồ Anh rất là ngang ngạnh, nghe đâu lúc ngộ địch bất luận sống chết cũng phải tranh thắng bại thì mới chịu thôi. Còn “*Hồng Chưởng Toàn Phong*” Nhĩ Thái về mặt chưởng pháp cũng hết sức độc đáo, đã luyện thành Hồn Nguyên Khí...

Hạng Chân nhẹ gật đầu:

– Tại hạ không biết điều ấy và đã thắng từng tiếp y một chưởng, đến khi chưởng lực chạm nhau, mới hay đối phương đã luyện thành Hồn Nguyên Khí, suýt nữa là tại hạ khốn đốn...

Tây Môn Triều Ngọ cúi đầu cười:

– Nhưng y hẳn càng thâm hơn phải không?

Hạng Chân nhắm mắt him híp:

– Hai cánh tay y đã gãy ngay tức khắc!

Tây Môn Triều Ngọ khoái trá reo lên:

– Hay lắm, Hạng huynh đã sử dụng “Tử Tà Chưởng” chứ gì?

Hạng Chân gật đầu:

– Vâng!

Đưa mắt nhìn Hạng Chân, Tây Môn Triều Ngọ lại nói:

– Còn tên khốn kiếp “Ma Diện Tử” Chung Phù? Hồi bảy năm trước Tây Môn mỗ từng xung đột với y vì một mối thù riêng, do vậy Tây Môn mỗ hiểu rất rõ về võ công của y. Thú thật, Tây Môn mỗ quả là phục Hạng huynh sát đất. Lúc bấy giờ hai người đã giao chiến hơn sáu trăm chiêu, Tây Môn mỗ mới thưởng cho y một “Thiết Ma Tỷ” vào sau lưng, y đã bỏ chạy, nhưng Tây Môn mỗ cũng chẳng khá hơn, bị trúng một nhát kiếm vào đùi, xẻo mất mảng thịt to, đau thấu tận xương tủy...

Hạng Chân tiếp lời:

– Sau bảy năm trời, võ công của Tây Môn đương gia đã tinh tiến hơn nhiều. Nếu vừa rồi Tây Môn đương gia gặp y, có lẽ y cũng chẳng may mắn gì hơn!

Tây Môn Triều Ngọ buông tiếng thở dài, đưa tay sờ lên vết thương nơi đùi trái cách ống quần, cười khanh khách nói:

– Hạng huynh đừng đề cao Tây Môn mỗ như vậy. Cho dù trong bảy năm qua võ công của Tây Môn mỗ có tiến triển, nhưng đối phương cũng đâu có ngừng tập luyện? Nếu gặp lại nhau cũng chưa biết thắng bại sẽ về tay ai... Cũng may Hạng huynh đã khử y trước, bằng không sớm muộn gì Tây Môn mỗ cũng quyết đấu với “Ma Diện Tử” Chung Phù một trận.

Hạng Chân xoa tay cười:

– Vậy là tại hạ đã trừ đi một mầm họa cho Tây Môn đương gia, định tạ ơn tại hạ thế nào đây?

Tây Môn Triều Ngọ nghe cười:

– Tặng cho Hạng huynh ba nàng hầu thiếp xinh đẹp nhé!

Hạng Chân lắc đầu nguây nguây:

– Thôi đi, Tây Môn đương gia biết rất rõ là tại hạ không thích món ấy, chớ có dụ hoặc!

Tây Môn Triều Ngọ vỗ vai Hạng Chân cười:

– Hạng huynh cổ hủ quá. Tục ngữ có câu “Tự cổ anh hùng ái mỹ nhân, nhân bất phong lưu uống thiếu niên”. Hạng huynh hà tất quá câu nệ như vậy? Chẳng lẽ muốn người ta lập bia trình tiết cho Hạng huynh hay sao?

Hạng Chân mím chặt lấy môi, vừa định nói thì Tây Môn Triều Ngọ lại gật

đầu nói:

– À, phải rồi, Hạng huynh đã cứu được nàng thiên kim của Thiết chưởng môn chưa?

Hạng Chân gật đầu:

– Rồi, nhưng Tây Môn đương gia đã dùng sai một chữ!

Tây Môn Triều Ngọ ngó người:

– Chữ gì vậy?

Hạng Chân cười:

– Không phải cứu, mà là cướp mới đúng.

Tây Môn Triều Ngọ ngơ ngác:

– Cướp ư? Vậy nghĩa là sao? Chẳng lẽ ả ta không chịu theo Hạng huynh đào thoát ư?

Hạng Chân giọng cảm khái nói:

– Nàng ta tự ý thành hôn với Khang Ngọc Đức rồi. Ân ái còn không kịp, lẽ nào lại bỏ y thoát thân? Trong thâm tâm của Thiết Nương Nương, cha già mẹ bệnh của nàng ta e rằng chẳng bằng được nửa phần của Khang Ngọc Đức...

Tây Môn Triều Ngọ tức giận:

– Thật là quá quắt, không có sự chấp thuận của cha mẹ, cuộc hôn nhân này đâu thể kể được, thật chẳng còn ra thể thống gì nữa!

Tây Môn Triều Ngọ hừ một tiếng thật mạnh, nói tiếp:

– Nếu lão tử mà có đứa con gái bất hiếu vô nghĩa, bại hoại gia phong như vậy, lão tử nhất định phải lột da xé xác...

Hạng Chân cười tiếp lời:

– Rất đáng mừng là Tây Môn đương gia không có một đứa con gái như vậy, không thì quả là thê thảm!

Sau đó Tây Môn Triều Ngọ lại hỏi Hạng Chân về quá trình giải cứu Thiết Nương Nương.

Nghe Hạng Chân kể xong, Tây Môn Triều Ngọ tức tối nói:

– Khi nào gặp Thiết chưởng môn, chúng ta nhất định phải kể lại tường tận với ông ấy, để xem ông ấy sẽ trừng trị ả nha đầu thói tha ấy như thế nào?

Hạng Chân nghiêm giọng:

– Thiết chưởng môn ngoại nhu nội cương, tính nghiêm khắc và minh chính. Chúng ta không nên dùng lời khích bác ông ấy xử trị Thiết Nương Nương. Nói cách khác, chúng ta không được dùng bất kỳ phương thức nào khơi dậy niềm căm tức của ông ấy về con gái. Dẫu sao người ta cũng là cha con ruột thịt, hãy để cho Thiết

chưởng môn tự ý định đoạt, đó là việc riêng trong gia đình, kẻ khác không nên xen vào.

Tây Môn Triều Ngọ vẻ ngưỡng ngưỡng nói:

– Tây Môn mỗ chỉ là nhất thời bức tức thôi!

Hạng Chân cười:

– Chúng ta cần rèn luyện tính kiên nhẫn nhiều hơn nữa...

Thế rồi mọi người im lặng, cả nhà kho rộng thênh không một tiếng động, tĩnh lặng đến mức có thể nghe rõ cả tiếng bước chân qua lại của bọn canh gác bên ngoài.

Hồi lâu, Tây Môn Triều Ngọ sốt ruột, quay sang Lê Đông khẽ hỏi:

– Lê lão đệ, ước đoán xem lúc này là giờ nào rồi?

Lê Đông trở to mắt, hếch mũi lên đáp:

– Có lẽ trời gần sáng rồi đấy!

Tây Môn Triều Ngọ thở dài:

– Nhưng trời hãy còn tối mịt, không một tiếng động, gà chẳng kêu, chó không sủa, thật buồn chán đến chết lên được!

Tây Môn Triều Ngọ vừa dứt lời, bỗng nghe hai tiếng nổ long trời lở đất từ phía Đại Hà Trấn vọng đến...

Lê Đông ngẩn người, song lập tức mừng rỡ reo lên:

– Đến rồi, đến rồi! Đó chính là tiếng nổ của Liệt Diễm Đạn! Hạng sư thúc, đại đương gia, người của chúng ta đã tiến công đến nơi rồi...

Hạng Chân gật đầu, đưa ngón tay lên môi ra hiệu im lặng, đoạn ngưng thần lắng nghe. Thế là ba người kia cũng đều đã nghe rõ, tiếng nổ kinh thiên động địa từng hồi vọng đến, bụi từ trên trần nhà rơi xuống lã tả, mặt đất rung động.

Tây Môn Triều Ngọ mắt rục lên mừng rỡ:

– A ha, Vô Song Phái quả là tiến công đến Đại Hà Trấn trước lúc trời sáng. Khá lắm, khá lắm! Hạng huynh, chúng ta còn chui rúc ở đây là gì nữa?

Hạng Chân bình thản cười:

– Đại đương gia, sẽ triển khai hành động ngay đây... Nhưng chờ lát đã, khi nào thiết kỵ của Vô Song Phái tấn công vào Đại Hà Trấn phiên đại đương gia vất vả một chuyến, đến hướng dẫn họ theo đông mà tiến công vào Như Ý Phủ, tức là từ phía khu rừng mà chúng ta đã đột nhập.

Tây Môn Triều Ngọ gật đầu lia lịa:

– Tuân mạng!

Hạng Chân quay sang Lê Đông nói tiếp:

– Lê huynh, hai chúng ta hãy phối hợp chặt chẽ, nấp trong tối giám sát hành động của đối phương, khi nào họ áp giải những người bị bắt giữ của quý phái, chúng ta sẽ chớp nhoáng ra tay giải cứu, khiến họ không kịp trở tay.

Ngưng chốc lát, Hạng Chân lại nói:

– Tuy nhiên, hai ta như vậy là hết sức mạo hiểm, Lê huynh cũng có thể tưởng tượng được, e rằng chúng ta phải đánh đổi bằng tính mạng...

Lê Đông ưỡn ngực ngạo nghễ:

– Hạng sư thúc hãy yên tâm, đệ tử không sợ, đệ tử không bao giờ để điểm nhục đến sư thúc và Vô Song Phái đâu!

Hạng Chân gật đầu khen:

– Khá lắm!

Đoạn quay sang Lỗ Hào đang lộ vẻ trông chờ, chậm rãi nói:

– Còn Lỗ huynh đang thọ trọng thương, hãy ở lại đây dưỡng thương khi nào đại cuộc ổn định hẳn ra điều trị...

Lỗ Hào vừa nghe vậy lập tức cuống lên nói:

– Không, Hạng sư thúc, đệ tử không thể chui rúc ở đây được... Chút thương thế này không cản trở được đệ tử đâu, đệ tử còn chịu đựng được mà... Hạng sư thúc nhất định phải cho đệ tử đi cùng... Hạng sư thúc...

Hạng Chân nhìn chăm chặp vào gương mặt đôn hậu của Lỗ Hào, ôn tồn nói:

– Lỗ huynh, quý chưởng môn đã giao Lỗ huynh cho Hạng mỗ điều phái. Hạng mỗ phải biết quy trọng sanh mạng của Lỗ huynh, phải hết sức bảo vệ an toàn cho Lỗ huynh trong khả năng có được. Lỗ huynh đã tận tụy lắm rồi, và Hạng mỗ cũng hết sức cảm động về lòng trung kiên của Lỗ huynh đối với quý phái. Tuy nhiên, Lỗ huynh phải hiểu một điều, con người sống không phải chỉ vì một trận chém giết mà còn rất nhiều việc phải làm nữa. Sự trung dũng của một cá nhân cũng không phải chỉ được thể hiện bởi sự đổ máu và hy sinh. Mặc dù cuộc chiến sắp tới không có sự tham gia của Lỗ huynh, song đối với Hạng mỗ, cũng như đối với tất cả mọi người trong Vô Song Phái, Lỗ huynh cũng đã làm tròn bổn phận không hề có chút hổ thẹn áy náy, Lỗ huynh hiểu không?

Lỗ Hào đỏ bừng mắt:

– Nhưng... nhưng đệ tử vẫn còn... khả năng chiến đấu... đệ tử không muốn nằm liệt ở đây... đệ tử phải đi cùng sư thúc... đệ tử không thể nào chịu được sự dằn vặt ấy...

Tây Môn Triều Ngộ ngạc nhiên hỏi:

– Sư dằn vặt gì chứ?

Lỗ Hào ấp úng:

– Đệ tử một mình ở lại đây, mọi người lại ở ngoài kia chiến đấu, đệ tử sẽ hết sức lo lắng... sợ phía ta thua thiệt, sợ các vị huynh đệ thọ thương... đệ tử sẽ không sao yên tâm được, chi bằng... chi bằng đệ tử cũng tham gia vào cuộc chiến, kéo ở đây chẳng khác nào ngồi trên lửa đỏ...

Hạng Chân nghiêm giọng:

– Lỗ huynh đừng quên là hiện tại huynh đang thọ thương, hành động bất tiện, chỉ sợ không giúp được gì mà lại còn khiến cho mọi người phân tâm nữa!

Lỗ Hào mặt méo sệt, song vẫn bướng bỉnh nói:

– Không, Hạng sư thúc! Đệ tử cam đoan sẽ không gây thêm phiền phức cho mọi người... xin sư thúc đừng bỏ đệ tử ở lại đây...

Tiếng nổ vọng đến mỗi lúc càng thêm dồn dập, bầu không khí tưởng chừng đang sôi sục. Lê Đông mặt mày trở khác, Tây Môn Triều Ngọ cũng phân vân khó xử, y nôn nóng nhìn Hạng Chân, hai tay không ngớt xoa vào nhau.

Hạng Chân ngẫm nghĩ một hồi, đoạn gằn giọng nói:

– Thôi được, nhưng Lỗ huynh phải tuân mệnh hành sự!

Lỗ Hào mừng rỡ, gật đầu lia lịa nói:

– Đa tạ Hạng sư thúc, đệ tử nhất định tuân mạng, sư thúc nói gì đệ tử cũng đều nghe theo hết!

Tây Môn Triều Ngọ cũng cười nói:

– Vậy đi được rồi chứ?

Hạng Chân gật đầu:

– Chúng ta hãy ra từ nơi cửa sổ, phải hết sức thận trọng!

– Đoạn hay tay tóm lấy cổ áo Lỗ Hào ném mạnh, y sững sốt chưa kịp kêu lên thành tiếng thì thân người to lớn của y đã vô cùng chuẩn xác vọt qua ô cửa sổ.

Tây Môn Triều Ngọ giơ ngón tay cái lên nói:

– Tuyệt!

Song y chưa dứt tiếng thì Hạng Chân cũng đã theo sau phóng qua cửa sổ rồi.

Lúc này dưới cửa sổ đang có hai đại hán áo da kinh ngạc nhìn lên và Lỗ Hào vẫn chưa rơi xuống đất...

Hạng Chân nhanh như chớp hạ xuống, tả chưởng vung lên, quét qua yết hầu hai gã đại hán. Họ chưa kịp phát ra tiếng nào thì đã ngã xuống đất chồng lên nhau, trong tay hãy còn nắm chặt quỳ đầu đao.

Lỗ Hào lộn người đứng xuống đất, liền vội nhảy đến. Vừa định nói gì thì bên trên bóng người nhấp nhóang, Tây Môn Triều Ngọ và Lê Đông cũng lần lượt hạ xuống, Lê Đông chẳng nói chẳng rằng, vung tay ném trả ngọn côn hành giả cho Lỗ

Hào.

Lúc này phía Đại Hà Trấn ánh lửa rực trời, khói bốc ngùn ngụt, hòa lẫn với tiếng nổ lùng bùng đình tai nhức óc.

Lê Đông lẩm bẩm:

– Phía ta sắp mở cuộc tấn công rồi...

Hạng Chân nhanh chóng đảo mắt nhìn quanh, khắp Như Ý Phủ hoàn toàn yên lặng, tối mịt không một ánh đèn. Trực giác báo cho chàng biết sự giới bị của địch giờ đây đã đến giai đoạn khẩn trương nhất. Bọn họ đã rút hết toàn bộ vào trí trí phòng thủ, chờ đợi cơn dông bão ập đến.

Tây Môn Triều Ngọ thấp giọng hỏi:

– Hạng huynh, Tây Môn mõ đi ngay bây giờ chứ?

Hạng Chân lắc đầu:

– Hãy khoan, chờ Vô Song Phái phát tín hiệu tấn công đã!

Bốn người đều đứng dựa vào chân tường nhà kho, im lìm như bốn pho tượng đá. Một hồi lâu, Tây Môn Triều Ngọ lại nôn nóng nói:

– Sao chưa thấy gì cả thế này? Chẳng rõ chiến sự đã diễn tiến đến đâu rồi, cứ đứng mãi đây thật chán chết đi được...

Hạng Chân nhẹ vỗ vai Tây Môn Triều Ngọ, cười khẽ nói:

– Đừng vội, không lâu nữa đâu. Chỉ sợ lát nữa đây đại đương gia muốn nghỉ một chút cũng chẳng thể được đấy chứ!

Tây Môn Triều Ngọ thở dài:

– Tây Môn mõ ghét nhất là sự chờ đợi, dằng dai mãi chẳng giải quyết được gì cả...

Bỗng, Lê Đông ra chiều khích động, quay sang hối hả nói:

– Đó, hãy mau nghe xem!

Hạng Chân liến khoát tay ngăn cản Tây Môn Triều Ngọ càu nhàu, lẳng lặng ngưng thần lắng nghe. À, quả nhiên trong tiếng nổ vang rền có xen lẫn tiếng tù và hùng tráng của Vô Song Phái.

Tiếp theo sau, mười mũi tên lửa đỏ rực bay vút lên không, lập tức tiếng vó ngựa dồn dập vang lên như bài sơn đảo hải, ngay cả mặt đất bên Như Ý Phủ cũng thoáng rung động.

Lỗ Hào và Lê Đông vô cùng phấn khởi, hai người cơ hồ nhảy cẫng lên.

Lỗ Hào hơi thở gấp rút nói:

– Thiết kỵ của chúng ta đã đến... tiếng vó câu vô cùng thân quen, chẳng khác nào hơi thở của chính mình... như một trận cuồng phong quét trên thảo nguyên...

Lê Đông cũng háo hức gật đầu liên hồi, lẩm bẩm:

– Đúng vậy... Lê Đông dường như còn nghe thấy cả tiếng hò la của chúng huynh đệ và tiếng ngựa hí vang rền...

Tây Môn Triều Ngọ bông đùa:

– Hai vị rõ là khéo tưởng tượng, hãy còn cách xa lắm...

Hạng Chân nghiêm chỉnh tiếp lời:

– Không xa đâu, những hình ảnh đó đều in sâu trong lòng họ, luôn theo bên họ dù bất kỳ ở phương trời nào, cũng như đại đương gia với Thiết Kỳ Minh vậy!

Tây Môn Triều Ngọ cười khê:

– Điều ấy Tây Môn mỗ rất hiểu.

Hạng Chân nhấn mạnh giọng:

– Bây giờ chúng ta khởi sự hành động được rồi.

Tây Môn Triều Ngọ lập tức ôm quyền nói:

– Các vị bảo trọng, Tây Môn mỗ sẽ nhanh chóng quay lại cùng các vị đồng sanh cộng tử!

Hạng Chân thân thiết nhìn Tây Môn Triều Ngọ:

– Tây Môn đương gia cũng xin hết sức cẩn thận!

Tây Môn Triều Ngọ nhếch môi cười ngạo nghễ, đoạn tung mình phóng đi nhanh như cắt về phía Như Ý Phủ, thoáng chốc đã mất dạng trong bóng tối.

Hạng Chân khê thở phào, hài lòng nói:

– Nhị vị, giờ đến lượt bọn ta!

Lỗ Hào tay phải nắm chặt côn hành giả, hăm hở nói:

– Hạng sư thúc, chúng đệ tử quyết chẳng sợ chết đâu!

Hạng Chân đảo mắt nhìn quanh một vòng thật kỹ, đoạn thấp giọng nói:

– Chúng ta hãy đến ẩn nấp gần hòn giả sơn kia, nhớ là tuyệt đối không được để lộ hành tung!

Lỗ Hào và Lê Đông cùng gật đầu. Thế là Hạng Chân dẫn đầu, ba người thận trọng bò về phía một hòn giả sơn cách ngoài mười trượng.

o O o